

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Sásfaiom, Mlynárska 15, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 155/2017 a jeho rozsudkom z 12. júna 2018 v časti výroku o náhrade trov konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 155/2017 a jeho rozsudkom z 12. júna 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v časti výroku o náhrade trov konania.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poistník“) uzatvorila 7. decembra 2009 s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], Praha (ďalej len „žalovaný“), havarijné poistenie motorového vozidla BMW 745 D (ďalej len „vozidlo“) vrátane poistenia proti krádeži. Dňa 29. decembra 2009 došlo k poistnej udalosti, pri ktorej bolo vozidlo odcudzené. Sťažovateľ uzatvoril s poistníkom 16. augusta 2010 zmluvu o postúpení pohľadávky proti žalovanému. Po ohlásení tejto poistnej udalosti žalovaný stanovil všeobecnú hodnotu vozidla na sumu 36 000 € a po znížení poistného plnenia o 30 % a odpočítaní 5 % spoluúčasti zaplatil sťažovateľovi sumu 23 940 €.

Sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhal doplatenia poistného plnenia z havarijného poistenia v sume 23 841 € s príslušenstvom, pričom vychádzal zo všeobecnej hodnoty vozidla ku dňu podpísania poistnej zmluvy, teda zo sumy 54 000 €. Taktiež namietal neodôvodnené zníženie poistného plnenia zo strany žalovaného o 30 %. Okresný súd po rozsiahlom dokazovaní vo veci určenia všeobecnej hodnoty vozidla v deň jeho odcudzenia, čomu prechádzalo viacero znaleckých posudkov, napokon ustálil túto hodnotu na sumu 37 000 € a po odpočítaní dohodnutej 5 % spoluúčasti a už zaplatenej sumy žalovaným rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 36/2012 z 10. mája 2016 tak, že žalovaný je povinný sťažovateľovi zaplatiť (teda doplatiť, pozn.) sumu 11 940 € spolu s príslušenstvom (úrokom z omeškania), vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na základe odvolania proti rozsudku okresného súdu podaného žalovaným rozhodol krajský súd ako odvolací súd napadnutým rozhodnutím tak, že žalovaný je povinný

sťažovateľovi zaplatiť sumu 11 590 € spolu s príslušenstvom. Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým uviedol:

„Okresný súd na prvom stupni rozhodol vo veci samej, pričom o trovách konania mal rozhodnúť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Je teda nepochybné, že o trovách konania Okresný súd nerozhodol, niet rozhodnutia prvého stupňa o trovách konania (či má právo niektorá strán na náhradu trov konania a ak áno, v akom rozsahu, ak nie, tak z akých dôvodov).

Krajský súd zmenil rozsudok Okresného súdu vo veci samej (ponížil priznané plnenie o 350 € z dôvodov chyby súdu pri počítaní), avšak rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania...

S postupom Krajského súdu v Bratislave nemožno súhlasiť. Krajský súd v Bratislave nemohol rozhodnúť o trovách aj prvostupňového konania tak, ako vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí rozhodol a to z dôvodu, že Okresný súd o náhrade trov konania nerozhodol, niet teda rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré by mohlo byť zmenené Krajským súdom (výrok o práve na náhradu trov konania).

Takýmto rozhodnutím bolo hrubým spôsobom porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, a to nerešpektovaním princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, rozhodovania odvolacím súdom v rámci odvolacieho konania o takej časti, ktorá neexistuje, nebolo rozhodnuté o náhrade trov konania súdom prvej inštancie, odňatie možnosti žalobcovi konať, brániť sa riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu o náhrade trov konania odvolaním podľa § 357 písm. m) CSP.

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave nie je prípustné s poukazom na § 420 C.s.p., nakoľko sa týka práva na náhradu trov konania, nie rozhodnutia vo veci samej...

V súvislosti s tým sťažovateľ namieta výklad a aplikáciu ust. § 396 ods.2 CSP odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí, ak odvolací súd pri zmene rozsudku vo veci samej rozhodoval aj o náhrade trov na súde prvej inštancie... Je nesporné, že ak má odvolací súd pri zmene rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, opäť rozhodnúť aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie, musí takéto rozhodnutie súdu prvej

inštancie o náhrade trov konania existovať. Nemožno opätovne rozhodovať a zmeniť či inak rozhodnúť o trovách na súde prvej inštancie, ak o náhrade trov konania súd prvej inštancie doposiaľ nerozhodol.

... Výklad, dôvod a spôsob aplikácie ust. § 396 ods.2 CSP, čo je predmetom preskúmania ústavným súdom, odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezdôvodnil vôbec, dokonca toto ustanovenie ani necitoval len ho označil, v čom posudzujeme postup odvolacieho súdu za arbitrárny, bez akéhokolvek odôvodnenia, nespĺňajúci právo sťažovateľa na spravodlivé konanie a rozhodnutie bez akéhokolvek zdôvodnenia tohto rozhodnutia.

Ust. § 396 ods. 2) C.s.p. v žiadnom prípade nemožno vykladať rozširujúco tak, že odvolací súd môže rozhodnúť o trovách prvostupňového konania aj za predpokladu, že prvostupňový súd o trovách konania nerozhodol. Takýto výklad je ústavne nesúladný, majúci za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ak mu zákon pripúšťa opravný prostriedok proti rozhodnutiu o priznaní / nepriznaní práva na náhradu trov, a takéto právo bolo rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sťažovateľovi odňaté.

Odvolací súd vo svojom zdôvodnení nepriznania práva na náhrady trov konania navyše uviedol, že žalobca mal zaviniť konanie v časti zastavenia konania o zaplatenie sumy 10.119,20 €...

Nemožno súhlasiť s takýmto rozhodnutím a odôvodnením odvolacieho súdu, pričom odňal odvolací súd sťažovateľovi takýmto nezákonným rozhodnutím sťažovateľovi možnosť konať pred súdom a podať voči takémuto rozhodnutiu v tejto časti riadny opravný prostriedok. Odvolací súd absolútne nezohľadňoval podstatné skutočnosti...

Samotná žaloba bola od samého začiatku podaná dôvodne, čo bolo v konaní aj preukázané. Žalovaný zaviniť celé konanie tým, že nezákonne a nedôvodne krátil poistné plnenie... Len výška nároku žalobcu závisela od znaleckého dokazovania, pričom nárok bol v pôvodnej výške uplatnený v zmysle znaleckého posudku, ktorý určoval všeobecnú hodnotu mot. vozidla. Až v priebehu súdneho konania vyšli najavo skutočnosti, ktoré mali za následok určenie nižšej všeobecnej hodnoty mot. vozidla, avšak toto už nebolo v možnostiach žalobcu, o týchto skutočnostiach vedieť, pri uplatňovaní nároku na súde. Naopak, po ustálení všeobecnej hodnoty mot. vozidla, od ktorej sa odvíjala výška nároku

žalobu, ktorá bola aj priznaná, v tejto bol žalobca v celosti úspešný (krátenie nebolo dôvodné ani len z časti).

Všetkými týmito skutočnosťami a dôvodmi by sa žalobca bránil v prípade rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepriznaní práva na náhradu trov konania, čo mu však bolo nezákonným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave znemožnené, bola mu odňatá možnosť konať a tým porušené jeho ústavné právo na spravodlivé súdne konanie...“

4. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8C0/155/2017 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8C0/155/2017-560 zo dňa 12.6.2018 zrušuje vo výroku, súd nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania.

3. Priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], náhradu trov konania z právneho zastúpenia v sume 325,42 € ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 198/07, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 288/2016).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

10. Ako to z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ako aj práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozhodnutím v časti výroku vzťahujúceho sa na nárok na náhradu trov konania, ktoré je nezákonné, neodôvodnené a arbitrárne. Túto námietku sťažovateľ bližšie rozvádza do viacerých rovín. Prvou z nich je polemika nad nerešpektovaním princípu dvojinštančnosti konania zo strany krajského súdu, v dôsledku čoho sa sťažovateľ nemohol brániť podaním opravného prostriedku a uplatniť si nárok na náhradu trov konania. Zároveň sťažovateľ zdôrazňuje nesprávnu aplikáciu § 396 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) zo strany krajského súdu a napokon upozorňuje, že krajský súd nesprávne zohľadnil skutočnosti rozhodné pre posúdenie procesného úspechu v spore a priznanie náhrady trov konania.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

12. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excessu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 248/08, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 137/2018).

15. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. K námietke sťažovateľa o nezákonnom postupe krajského súdu, ktorým mu odňal možnosť podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, čím porušil zásadu dvojinstančnosti konania, ústavný súd uvádza, že z objektívnych dôvodov nie je možné bezvýhradné uplatňovanie tejto sťažovateľom akcentovanej zásady, ktorá ani v Civilnom sporovom poriadku nie je formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Z právnej úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko procesných situácií, keď súd druhej inštancie prijme jednostupňové rozhodnutie, teda rozhodnutie, ktorému nepredchádza rozhodnutie súdu prvej inštancie, v odvolacom konaní (napr. podľa § 396 ods. 2 CSP odvolací súd v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania za celé konanie). Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok dovoľuje, aby sa vo veci rozhodlo s konečnou platnosťou v jednom stupni, pokiaľ je tomu tak z rozumných dôvodov. V takom prípade nedochádza k porušovaniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 289/2017, m. m. I. ÚS 457/2017).

17. Pokiaľ sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia výroku o nepriznaní náhrady trov konania, ústavný súd v záujme preskúmateľnosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde krajský súd uviedol: *«Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri výpočte výšky poistného plnenia dospel k nesprávnemu matematickému výsledku 11 940 eur a uložil žalovanému túto sumu zaplatiť „žalobcom“, odvolací súd uvedené pochybenia súdu prvej inštancie odstránil a vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11 590 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 06.09.2010 do zaplattenia a vo zvyšku, t. j. o zaplattenie 350 eur spolu s úrokom z omeškania, žalobu zamietol.*

O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p. V časti zastavenia konania o zaplattenie sumy 10 119,20 eur žalobca zavinił zastavenie konania, a preto má v tejto časti žalovaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42 %. Vo veci samej mal žalobca čiastočný úspech čo do istiny 11 590 eur s príslušenstvom, t. j. 49 % a neúspešný bol čo do istiny 2 131,8 eur s príslušenstvom, t. j. 9 %. Nakoľko konečný úspech žalobcu v konaní je tak 49 % a neúspech v rozsahu 51 %, vyslovil odvolací súd, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov (prvoinštančného a odvolacieho) konania.

O náhrade trov konania štátu rozhodne súd prvej inštancie.»

18. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že pri rozhodovaní o nároku účastníkov konania na náhradu trov konania krajský súd posudzoval mieru ich úspešnosti v spore vo vzťahu k predmetu konania na odvolacom súde a tiež na súde prvej inštancie. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (I. ÚS 230/04, III. ÚS 53/06, II. ÚS 113/2011). Ak z pohľadu sťažovateľa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia akcentoval najmä to, že podľa záverov, ku ktorým dospel, je pomer úspechu a neúspechu 49 %:51 %, a teda žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd pri odôvodňovaní svojho právneho záveru pridržal § 255 ods. 2 CSP, ktorý umožňoval

zvoliť daný postup. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom.

19. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Postup a napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto nemožno v posudzovanom prípade hodnotiť ako arbitrárne alebo ústavne neudržateľné.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Sťažovateľ porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja zrejme od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo treba jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (zrušenie rozhodnutia, náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2019